

אור הזוהר

גליון מס' 675 | פרשת פקודי התשפ"ה
מאמרים נבחרים מאירי עיניים ומחממי לב מהזוהר הקדוש

הגליון מוקדש לרפואה ובריאות ולהצלחה בכל העניינים לענת חנה בת רחל הי"ו, לרפוא"ש לרבקה בת מתוקה תואה ויהודה בן סופיה ולהבדיל - לע"נ אליהו בן רחל ויעקב בן תואה מתוקה ז"ל

פתח אליהו ואמר 'והמשבליים יזתרו כזתר הקרע'. בזה החיבור שרך, שהוא "ספר הזוהר", מזיו של עולם הבינה שהיא תשובה. לאלו לא נצרך נסיון. ובעבור שעתידים ישראל לטעום מעץ החיים, שהוא זה "ספר הזוהר", יצאו עימו מן הגלות ברחמים, ויתקיים בהם "ה' בדרך ינחננו, ואיו עמו אל נכר"! (הקדמת תיקוני הזוהר)

המשכן נבנה מעצמו

בוא ראה, בשעה שכל האומנים התחילו לעשות האומנות (הקמת המשכן ע"י כוונות וצירוף אותיות, כמו שכתוב על בצלאל בן חורי "ואמלא אתו רוח אלהים, בחכמה ובתבונה ובדעת... לחשב מחשבת, לעשות בזה ובכסף ובנחשת"), אותו מעשה ממש שהתחילו היה נשלם מעצמו. הם מתחילים - והיא משלימה את המעשה, היא ממש. מניין לנו? שכתוב "ותקל כל עבדת משכן אהל מועד".

כמו זה - "ויכלו השמים והארץ". ואם תאמר, "ויכל אלהים ביום השביעי" - ודאי כך הוא! שכל העולם, אף על גב שכל המעשים נשלמו כל אחד ואחד, כל העולם לא היה שלם בקיומו עד שבא היום השביעי. שכשבא היום השביעי, אז נשלמו כל המעשים, והשלים בו הקדוש ברוך הוא את העולם. זהו שכתוב "ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה". בזה נשלם, בקיום כל מעשה שעשה, ועל זה "ויכל אלהים ביום השביעי...".

וכשנבנה בית המקדש, כל מעשה שנעשה - נעשה מעצמו. האומנים התחילו - והמעשה נראה להם להעשות ונרשם לפניהם והשתלם מעצמו. והרי פרשוה, שכתוב "והבית בהבנתו". לא כתוב "והבית כאשר בנהו", אלא "בהבנתו", שהוא נשלם מעצמו. וכתוב "אגן שלמה מסע בנה". לא כתוב "בנהו", אלא "בנה", הוא מעצמו נבנה. וכל בכל מעשה שהוא קדוש, משתלם מעצמו.

(פקודי, דף רכ"ב)

המשכן בצורת עולמות עליונים

"אלה פקודי המשכן, משכן העדת אשר פקד על פי משה". רבי שמעון פתח, "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ". הפסוק הזה פרשוה ונאמר בכמה צדדים, אבל כשברא הקדוש ברוך הוא את

העולם, ברא אותו כמו שלמעלה, להיות העולם הזה בדיוקן של העולם שלמעלה, וכל אותם גוונים של מעלה התקינם למטה, להדביק ולקשור עולם (של מעלה) בעולם (של מטה).

וכשרצה הקב"ה לברוא את העולם, השגיח בתורה וברא אותו (בערך כמו שקבלן בונה ביתו לפי תכנית הארכיטקט. וכי צריך היה הקב"ה לתכנית? אלא להנהיג בעולם הזה את דרך העבודה הנכונה). והסתכל בשם הקדוש, הכלל של התורה, וקיים את העולם.

בשלושה צדדים התקיים העולם, והם חכמה ותבונה ודעת. בחכמה - שכתוב "ה' בחכמה יסד ארץ". בתבונה - שכתוב "כונן שמים בתבונה". בדעת - שכתוב "בדעתו תהומות נבקעו". והרי כולם נצרכים לקיום העולם. ובשלושת אלה נבנה המשכן, שכתוב "ואמלא אתו רוח אלהים בחכמה ובתבונה ובדעת".

וכל השלושה רמוזים בפסוק הזה: "בראשית", היינו שכתוב בחכמה. "ברא אלהים", היינו שכתוב בתבונה. "את השמים", היינו שכתוב בדעת. וכולם כתובים במעשה המשכן. ובסוד זה כתוב, "אלה פקודי המשכן" - זה סוד החכמה. "משכן העדת" - זה סוד התבונה. "אשר פקד על פי משה" - זה סוד הדעת. והכל זה כנגד זה, משום שכל מה שברא הקב"ה בעולם הזה - ברא אותו כמו שלמעלה, והכל נרשם בעבודת המשכן!

(פקודי, דף רכ"א)

ירושלים	ת"א	חיפה	ב"ש
18:21	18:38	18:27	18:38
19:33	19:35	19:35	19:34
20:14	20:12	20:11	20:11

עפי"י לוח ישיבת כסא רחמים - שעון קיץ

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" בפייסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון לחצו כאן
הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה תואה, ולהבדיל - לע"נ שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, דודי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.צ.ב.ה.

"שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם" – מי שרוצה להסתכל במעשי הקב"ה, יזקוף עיניו למעלה, ויראה כמה חיילות וכמה מחנות, מעשים משונים זה מזה, גדולים אלה מאלה, ואז תראו ותשאלו ותאמרו, "מי בָּרָא אֱלֹהִים".

מ"י ברא אל"ה

כתוב, "יעמדו נא וישיעך הוֹבְרֵי שָׁמַיִם הַחֲזִיִּים בְּכֹכְבֵי־ם", והכל הוא ברשות, ונתבאר.

(פקודי, דף רל"א-רל"ב)

[1] – "מי" הוא כינוי לעולם הבריאה, הוא שברא את "אלה", כינוי לשש ספירות חג"ת-נה"י של הזעיר אנפין, שנבראו מעולם הבריאה. "אלה" בגימטריה ל"ו, רמז לשש ספירות אלו, ואשר כל אחת ואחת הינה גוף שלם, הכולל בתוכו שוב את שש הספירות הללו. ועוד, "אלה" הוא גם כינוי רמז לעבודה זרה, וזה ייתן הסתכלות והבנה חדשה לפסוק הנדון, כמו גם לפסוקים כמו "אלה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל", או "אלה בָּרַכְבּ וְאֵלֶּה בְּסוּסִים, וְאִנְחָנוּ בְּשֵׁם-ה' אֱלֹהֵינוּ", וגם "אֵל-תִּטְמְאוּ בְּכָל-אֵלֶּה, כִּי בְכָל-אֵלֶּה נִטְמְאוּ הַגִּוִּיִּם".

אבני החושן

בוא ראה, בשעה שהכהן הגדול היה שם את שתיים עשרה האבנים הללו ולובש אותן בחושן ואפוד, שרתה עליו השכינה, ואותן שתיים עשרה אבנים חקוקות בשמות כל השבטים, וכל שבט ושבט חקוק על אבן אחת. שקועות היו האותיות על האבנים, וכשהאירו האבנים, היו האותיות בולטות החוצה ומאירות על מה שהצטרכו.

ובאותיות השבטים לא היו שתי האותיות ח' ו-ט, בשביל שלא יִמְצָא חט"א בכולם. אמר רבי חזקיה, אם כך, ח' שהשם גורם – נאה (שלא יִמְצָא בשמות השבטים). אבל ט, שהיא אות טובה, ושנינו, מי שרואה ט' בחלמו טוב לו, משום שבה פתחה התורה "כִּי טוֹב", שכתוב "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב", והואיל והיא אות טובה, למה לא נכתבה באותם שבטים?

אמר לו, משום שסמוכות שתי האותיות זו לזו [1]. ועוד, שהרי האות ט' גנוזה וטמירה, והיא מאירה את האור של כולם, שהרי אות זו היא האור של כולם, ואין אור נמצא חוץ מהאות הזו, שכתוב "וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם כִּי טוֹב", והוא האור של אותו האור שגנוז וטמיר [2]. ועל זה כתוב, "לא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלִיכִים בְּתַמִּיִם", זהו האור של כל השבטים. ומשום כך לא נחקקה בהן. ועוד, שכל השתיים עשרה יוצאות מתוך האכסדרה הזו הטמירה שהיא בסוד האות ט', ומשום כך היא טמירה וגנוזה ואינה נראית בהן.

בוא וראה, כל אותן אבנים עומדות בדרך אות ונס, וכולן כשהאירו, פני הכהן הגדול היו מאירות, והאותיות מאירות ובלטות להודיע לחוץ. וכשהיו מאירים פני הכהן, אז היו נודעות בליטות האותיות שהוא לטוב, ובזה ידע הכהן אם צדיק האיש אם לא. ועל כך הכל הוא באות ונס. (פקודי, דף רל"ב)

[1] – בחטא לכשעצמה לא תזיק, אבל בגלל סמיכותה ל-ט' עלול להיווצר "קצר" רוחני, מאותה הסיבה שנאסר לחרוש עם שור וחמור, שכל אחד בפני עצמם העולם יכול לסבול, אבל שניהם יחד עלולים לגרום לקצר רוחני. [2] – והאור הגנוז הזה הוא השורש לכל האור הרוחני, וכמו שהאינסוף הוא השורש לכל הבריאה ואינו מושג, לא לעליונים ולא לתחתונים, והוא מתלבש בבריאה ללא אפשרות למצוא אותו ולהשיגו, כך גם האור הטוב, הגנוז לצדיקים, הוא השורש לכל האור הרוחני, הוא מלובש בו ואינו מושג. עוד על [האור הגנוז במאמר הזה](#).

כתוב "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרְאוּ מִי בָּרָא אֱלֹהִים" וגו'. פסוק זה פרשוהו, אלא, "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם" – מי שרוצה להסתכל במעשי הקב"ה, יזקוף עיניו למעלה ויראה כמה חיילות וכמה מחנות, מעשים משונים זה מזה, גדולים אלה מאלה, ואז תראו ותשאלו ותאמרו, "מי בָּרָא אֱלֹהִים".

"מי בָּרָא אֱלֹהִים", הרי בארנו סוד של "מי", בָּרָא אֱלֹהִים [1], שהוא מקום שעומד מרום וגנוז ונסתר ולא ידוע ועומד תמיד לשאלה, משום שלא התגלה אותו מקום. אלא שאותו מקום טמיר וגנוז, הוא מוציא הכל בסוד הקול שיוצא מהשופר, ומשם נמצא סוד האמונה העליונה בכל אותם צדדים עליונים, עד ששופעות המדרגות (הספירות היוצאות ממנה) ונמשכות למטה, ונפרדים כמה חיילות למיניהם, וכולם עומדים בחשבון ונקראים בשם.

דבר אחר, "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרְאוּ מִי בָּרָא אֱלֹהִים" – הפסוק הזה (נאמר) כשהוקם המשכן והיה מִתְמַקֵּן. כל מי שראה את המשכן, הסתכל בו למעלה ומטה (ראה בו עולמות עליונים ותחתונים), ואת הכל ראה במשכן, משום שכל מעשי העולם העליון והתחתון, כולם נִתְקַנְנוּ במשכן, והרי בארנו – כל מי שרואה אותם הקרסים במשכן והסתכל בהם, היה מסתכל באור שלהם באור הכוכבים, משום שכך עומדים הכוכבים ברקיע.

"הִלְלוּהָ הַלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם", זוהי ראשית של שישה צדדים להתפשט למטה (הזעיר אנפין), עד כאן יש רשות לשאלה (עד כאן מותר לחקור ולשאל). "וְעַד קֶצֶה הַשָּׁמַיִם" – מכאן והלאה לא עומד לשאלה, משום שהוא מקום טמיר וגנוז (הבינה, כאמור, עליה נאמר "במופלא ממך אל תחקור").

וְעַל זֶה, "הִלְלוּ אֶת ה' מִן הַשָּׁמַיִם הַלְלוּהוּ בְּמְרוֹמֵם" – אלו שני צדדים, (שהם רום ההתחלה) ימין ושמאל (חכמה ובינה, מזיווגם יצאו ה"שמיים", הוא הזעיר אנפין). ומכאן מתפשטים כל האחרים למטה בסוד הדרגות (הספירות) לְהִתְמַקֵּן כְּרָאוּי. "הִלְלוּהוּ כָּל מַלְאָכָיו" – אלו הם שני עמודים שעומדים תחת הגוף להשעין את הגוף עליהם (הירכיים, וְבִהְקֶבֶלָה – נצח והוד בספירות).

בוא וראה, אותם העמודים שהגוף נשען עליהם, עומדים כאן בסוד המלאכים, משום שהירכיים הן שליחים ללכת ממקום למקום (כמו המלאכים), ומסוד זה יוצאים אותם שנקראים מלאכים, שהם שליחים ללכת בשליחות אדונם ממקום למקום (כמו הירכיים).

"הַלְלוּהוּ כָּל צְבָאוֹי" – זהו מקום שיוצאים ממנו כל החיילות הקדושים העליונים, סוד אות הברית הקדוש (ספירת היסוד), והוא רשום בכל שאר הרבבות, כמו שאמרנו, שכתוב "ה' צָבָאוֹת שְׁמוֹ", אות הוא בכל שאר החיילות והרבבות.

בוא וראה, אותם כוכבים למטה נמשכים מסוד העליון, משום שהכל עומד בדיקון עליון, והרי בארנו. ומשום כך כל אותם כוכבים ומזלות מרום הרקיע, כולם עומדים להנהיג בו את העולם שלמטה ממנו, ומשם מתפשטות מדרגות, עד שעומדות המדרגות לאותם כוכבים שלמטה, שכולם אין עומדים ברשותם, וכולם עומדים ברשות שלמעלה. ועל זה

אותו האור הגנוז בו עשה הקב"ה את אומנות העולם, ואותו אור של אברהם גנז אותו הקב"ה, ובו עשה אומנות העולם, שכתוב "פְּעֻלַּתְּ לַחוּסִים בְּךָ", לאותם שיושבים תחת צילו של הקב"ה!

הפרדת הקדושה מהטומאה

"קול ה' משלם גמול לאיביו", מאותה זוהמה.

ורוח הטומאה הזו היא הנחש הרע, ויש מי שרוכב עליו, והם זכר ונקבה, ונקראים "אלה", שהם מזדמנים בעולם בכל אותם הצדדים שלהם, ורוח הקודש נקראת "זאת" (המלכות), שהיא סוד הברית (הוא היסוד), הרושם הקדוש שנמצא תמיד עם האדם. וכן "זֶה ה'", "זֶה אֱלֹהִים" (המילה "זה" מעידה על היסוד, ו"זאת" על המלכות, שהם נוכחים). אבל אלו נקראים "אלה" (כביכול רחוקים יותר), ועל זה כתוב "אלה אֱלֹהֵיךָ יִשְׂרָאֵל".

ומשום כך כתוב "גַּם אֱלֹהֵי תְּשַׁכְּחֶנָּה, וְאֶנְכִי (היסוד המשפיע למלכות, סוד שֶׁל "זאת") לא אֶשְׁכַּחְךָ". וכתוב "עַל אֱלֹהֵי אֲנִי בֹכֶיָה". שאותו חטא גרם להם לבכות כמה בכיות.

(פקודי, דף רל"ו)

[1] - והשאלה הנשאלת הזו היא לא פחות מגאונית, כי מהיכן היא יודעת מי זה יצחק...!? השאלה הזו מראה עד כמה אנשי הסוד ואנשי הרוח שלנו שואלים את השאלות הכי קשות, והתשובה עליה מראה עד כמה עמוקה היא התורה, שעל כל שאלה, קשה ככל שתהיה, ישנה תשובה.

[2] - כסף, זהב ונחושת הם מדרגות בקדושה, כאשר כסף = חסד, זהב = גבורה, נחושת = תפארת. בתהליך ניקיון המתכות נוצרת פסולת (כפי שישביר בהמשך), המשולה לקדושה שנפלה לקליפה. "שמאותו צד יוצא דין אחר תקיף מזוהמת הזהב", כלומר, שמצד הגבורה דקדושה יוצא הדין של הקליפה, כי היא אחוזה בשמאל בלבד.

לומדי התורה מקבלים מהאור הגנוז

רבי יוסי פתח, "מֶה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתְ לִירְאִיךָ, פְּעֻלַּתְּ לַחוּסִים בְּךָ נִגְדַת בְּנֵי אָדָם". כמה יש להם לבני אדם להסתכל ולדעת בדרכי הקב"ה, שהרי בכל יום ויום יוצא קול ומכריז ואומר: הישמרו בני העולם, סְגְרוּ דלתות החטאים, הסתלקו מהרשת שתופסת טרם יתפסו רגליכם ברשת הזו! והגלגל סובב תמיד, עולה ויורד. אוי לאותם שדוחים רגליהם מתוך הגלגל, שהרי נופלים לתוך העומק שטמון לאותם רשעי העולם.

אוי לאותם שנופלים ולא יקומו, ולא יאורו באור הגנוז לצדיקים לעולם הבא. אשריהם הצדיקים לעולם הבא! שכמה מאורות גנוזים להם, כמה עידונים באותו העולם טמונים להם, שכתוב "מֶה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפְנָתְ לִירְאִיךָ". "מֶה רַב טוֹבָךְ", והרי פרשה שזהו האור הגנוז לצדיקים לעולם הבא, שכתוב "וַיֵּרָא אֲלֵהֶם אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", וכתוב "אֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שִׁמְחָה". ועל זה "מֶה רַב טוֹבָךְ".

כתוב כאן "מֶה רַב טוֹבָךְ", וכתוב שם "וַיֵּרָא אֲלֵהֶם אֶת הָאֹר כִּי טוֹב". "אֲשֶׁר צִפְנָתְ", משום שהסתכל הקב"ה באותו האור והסתכל באותם הרשעים שעתידים לחטוא בעולם, וגנז את אותו האור לזכות בו את הצדיקים לעולם הבא, כמו שנתבאר.

"פְּעֻלַּתְּ" - בראשונה "צִפְנָתְ", ואחר כך "פְּעֻלַּתְּ", בשביל אותו האור הגנוז בו עשה הקב"ה את אומנות העולם, ואותו אור של אברהם גנז אותו הקב"ה, ובו עשה אומנות העולם, שכתוב "פְּעֻלַּתְּ לַחוּסִים בְּךָ", לאותם שיושבים תחת צילו של הקב"ה!

(פקודי, דף ר"כ)

באותו יום שהוקם המשכן התבטל המוות מהעולם. אל תאמר התבטל, אלא הסתלק מן העולם, שלא יכול לשלוט, כמו שבארנו. משום שלא יתבטל יצר הרע מהעולם עד שיבוא מלך המשיח, והקב"ה ישמח במעשיו, ואז "בְּלַע הַמָּוֶת לְצָח".

כשהוקם המשכן על ידי משה, נפרד כח היצר הרע ונכנע ולא יכול לשלוט. באותה שעה נפרד סמא"ל (הוא השט"ן), את שמו לא הוגים בפה, אלא במחשבה בלבד), כח הרגוז של השמאל (הדינים), מעל תוקף הנחש הרע, ולא יכול לשלוט על העולם, ולא יכול להתחבר באדם ולהסתות אותו (מדרכו בקדושה).

רבי יהודה אמר, כשעשו ישראל את העגל, מה כתוב? "וּמֹשֶׁה יִקַּח אֶת הָאֵלֶּה וְנָטָה לוֹ מַחוּץ לַמַּחֲנֶה". מה הטעם? משום שראה יצר הרע שהיה הולך ביניהם. אמר משה: צד הקדושה לא ישרה בתוך צד הטומאה. רבי אלעזר אומר, כל זמן שצד הקדושה שולט, צד הטומאה לא יכול לשלוט, ונכנע לפניו. ועל כן שנינו, כל זמן שירושלים תהיה מלאה - צור הרשעה תהיה חרבה.

פתח ואמר, "וּתְאִמְרֵךְ אֶל הָעֶבֶד, מִי הָאִישׁ הַלֵּזֶה הַהֵלֶךְ בְּשֵׁדָה לְקִרְאָתְנוּ" וגו'. מה כתוב למעלה? "וּתְשֵׂא רַבְּקָה אֶת עֵינֶיהָ וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק, וַתַּפֵּל מֵעַל הַגְּמֵל". מדוע הוצרך לכתוב את הפסוק הזה בתורה? ועוד, וכי משום שראתה את יופיו של יצחק נשמטה מן הגמל?

אלא, פסוק זה הוא סוד. "וַתֵּרָא אֶת יִצְחָק". מנין ידעה שהוא יצחק [1]? בוא וראה, בשעה שהגיעה רבקה אל יצחק, שעת תפילת המנחה היתה, ובאותו זמן מתעורר דין בעולם. וראתה אותו (את יצחק) ברוגז הדין הקשה, וראתה שסיום הרוגז הקשה הוא גמל למטה (מדרגה של דין בשם זה), וזהו סוד המוות. ומשום כך נִרְכְּנָה והשמיטה עצמה מאותו הגמל. שהרי כשמסתכל הדין הקשה, אותו גמל מתחזק, וכאשר הדין הקשה הזה התעורר, אותו גמל התחזק, ומשום כך הרכינה והשמיטה עצמה מאותו גמל, ולא ישבה שם.

בוא וראה, הגמל הזה הוא סוד הכתוב "וַיִּגְמְלוּ יִשְׁלָם לוֹ". זהו גמול אותם הרשעים, שכתוב "אֹי לְרָשָׁע רַע, כִּי גְמוֹל יִדְּיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ". וזהו הגמל (כאמור, המוות), שעומד לאכול הכל ולהשמיד הכל, וזהו שמזומן תמיד להרוג ולהזיק לבני האדם. ומשום כך, מי שרואה בחלומו גמל, הראו לו מוות שנגזר עליו וניצל ממנו [*].

בוא וראה, צד הטומאה הזה נקרא כך - שגרם מוות לכל העולם, וזה היה שהיטיה את אדם ואת אשתו, ואותו שרכב עליו הוא סמא"ל, והוא בא להטעות את העולם וגרם מוות לכל, ומשום כך בא ושולט על הכל. אדם ההוא (הראשון) משך אותו אליו, וכיוון שמשך אותו אליו, הוא נמשך אחריהם עד שהיטיה אותם. ומשום כך אמר שלמה, "וְאֵל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָהּ", שכל מי שמתקרבת לביתה (של הזרה, של הקליפה), אז היא יוצאת ונקשרת ונמשכת אחריו.

ועל זה רבקה, כיון שראתה את יצחק בסוד הדין הקשה, וראתה שמאותו צד יוצא דין אחר תקיף מזוהמת הזהב [2], כשראתה את זה, מיד - "וַתַּפֵּל מֵעַל הַגְּמֵל", כדי להרפות מן הדין מאותה זוהמה. כתוב

אם האיש ייכנס לביתו בשמחה ויקבל אורחים (המלאכים) בשמחה (בשירת "שלום עליכם..."). וכשבאה השכינה והמלאכים, ויראו נר מאיר ושולחן מתוקן (מסודר), ואיש ואישתו בשמחה – בשעה הזו אומרת השכינה: זה שלי הוא, "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר!"

פגם בזוגיות גורם לפגם בשכינה

בני, בכל התיקונים הללו ברא (הקב"ה) את האדם ובת זוגו, ואם הוא עשה פירוד למעלה בין הקב"ה ושכינתו, שגרם לסילוק השכינה מהקב"ה, כך הקב"ה מסלק ממנו את בת זוגו ומסתלק הוא ממנו, שבמקום שאין שורה שכינה, אין הקב"ה שורה שם.

ומניין לנו שהסתלקה בת זוגו ממנו? כמו שנאמר ו'יאמר ה' לא טוב היות האדם לבדו', וזה גרם ליעקב שנאמר בו ו'ויאמר יעקב לבדו'. ובאותו זמן ניצח את סמאל, ו'ויגע בכף ירכו', באיזה מקום פורח? בגיד הנֶשֶׁה, שפרחה י' מגיד הנֶשֶׁה, שהיא י' של יעקב, והוא נשאר עקב, שהוא דש בעקב, וזה הסוד של ו'ידו אוֹחֶזֶת בְּעֵקֶב עֵשׂוּ', (שהוא דש בעקב בגלות ובעול של מלכות שבעים אומות, שהוא לזנב ולא לראש).

כמו שגרם אדם שהשכינה נפרדה מן הקב"ה, כמו שנאמר ו'ובִפְשִׁיעִים שְׁלָחָה אִמְכֶם', ונשאר הקב"ה יחידי בלי הגבירה, זהו שכתוב ו'הצדיק אָבָד', מה זה "אָבָד"? אבד לגבירה. ומשום זה "לא טוב היות האדם לבדו, אֶעֱשֶׂה לוֹ עֵזֶר כְּגֹדֶד", זו אחרת (והיא לילי"ת [1]), שאינה בת זוגו, מצד של עץ הדעת טוב ורע, באיסור והיתר, טומאה וטהרה, כשר ופסול, דם טהור ודם נידה.

ומשום זה פרשוה, זכה - נעשה לו עזר, לא זכה - כנגדו, שהסתלקה ממנו אישה שהיא עץ החיים, שנאמר בה ו'עץ חיים היא למחזיקים בה', ו'רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת', שעליה נאמר ו'ולקח גם מעץ החיים וְאָכַל וְחַי לְעֹלָם', שהוא היה חרות על הלוחות, חירות ממלאך המוות, חירות משעבוד מלכויות, חירות מכל המחלות הרעות, מעניות וטיפשות וצער ודוחק ורעב, ועליה נאמר, ו'אֲרָץ אֲשֶׁר לֹא בְמַסְכְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם" וכו'.

הסתלקה ממנו (אשתו האמיתית היא עץ החיים [2]), וניתנה לו אחרת מצד הלבנה (שחלקה אור וחלקה חושך), שנאמר בה ו'עַת לְלֶדֶת וְעַת לְמוֹת" וכו', שחציה חיים ועושר, וחציה מוות ועוני, כמו שהלב שנאמר בו ו'לב חכם לימינו וְלֵב כְּסִיל לְשִׂמְאָלוֹ', שניים בשותפות. ולכן אם זכה - עזר, במילוי הלבנה (זמן מילוי הנשמה נחשב לזמן תוספת חסדים), ואם לא זכה - כנגדו, בחסרון הלבנה (בגרעונה נחשב לריבוי הדין).

(תיקוני זוהר, תיקון נ"ו, דף צ"א)

מלאכים מלווים לו לאדם בערב שבת

בוא ראה, ביום הזה של השבת צריך האדם לשמוח ביום ובלילה, וצריך להתקין שולחן (ל-ג' הסעודות), ויעשה שמחה לעליונים ולתחתונים. בוא ראה, כשבא אדם מבית הכנסת, הולכים עימו מלאכים קדושים מצד זה, ומלאכים מצד זה, והשכינה על כולם, כאם על הבנים. ובשעה הזו ו'פֶל מִצְדָּךְ אֶלְף וְרִבְבָה מִימִינֶךָ" וגו', ו'רַק בְּעֵינֶיךָ תְּבִיט" וגו', ו'כי אָתָּה ה' מְחַסֵּי" וגו', ו'לֹא תִאָּנֶה אֵלֶיךָ רָעָה" וגו' (שמירה נמצאת על האדם בכל צדדיו).

כל זה, אם האיש ייכנס לביתו בשמחה ויקבל אורחים (המלאכים) בשמחה (בשירת "שלום עליכם..."). וכשבאה השכינה והמלאכים, ויראו נר מאיר ושולחן מתוקן (מסודר), ואיש ואישתו בשמחה - בשעה הזו אומרת השכינה: זה שלי הוא, "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֲתַפְאֵר!"

ואם לא - השכינה הולכת, ועימה המלאכים, ויבוא יצר הרע עם צבאותיו, ומתחברים עימם, ויאמר: זה שלי הוא, ומהצבאות שלי! ומיד שורה עליו ומטמאו, ויסתלק (אותיות) ו'ה מן איש ואִשָּׁה, ויישאר אש עם אש, ומאכלו טמא, ועל זה ו'אֵל תִּתְּאוּ לְמִטְעָמוֹתַי שֶׁל רַע עֵינַי".

ועל זה, ו'הִבָּא לְטָהָר - מְסִיעִים אוֹתוֹ. בָּא לְטָמָא - פּוֹתְחִים לוֹ". ובוא ראה, מלאכים קדושים ומלאכים טמאים הולכים עם אדם בכל מקום שהולך. אם אדם הוא צדיק (משתדל בעבודת השם), מתחברים לו מלאכים קדושים, וישמרו אותו בכל מקום שהולך. זהו שכתוב ו'כי מְלָאכָיו יִצְוֶה לָךְ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ".

ואם לא - יסתלקו ממנו המלאכים הקדושים, וישלטו עליו מלאכים טמאים. ובאותה שעה, ו'קְרָאתִי וְאֵין עֹנֶה", בשעת דְּחָקוֹ. ובשעה ששולטת עליו רוח הטומאה, או מחלות, או שולטים עליו אומות העולם, ו'סִכְתָּה בְּעֵינֶיךָ לָךְ מִעֲבוּר תְּפִלָּה", גם תפילתו תועבה.

(זוהר חדש, אחרי מות, מדרש הנעלם, דף מ"ט)

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל!

© כל הזכויות שמורות לרבי שמעון בר יוחאי!!!

"אור הזוהר" כפיסבוק, ביטויב, באתר האינטרנט ובטלגרם.

מותר לצלם, להעתיק, להפיץ, לשלוח לחברים, וכל דבר אחר על מנת לזכות את הרבים, ולהחיש הגאולה ברחמים. להצטרפות לרשימת התפוצה של הגליון **לחצו כאן** **הגליון מוקדש לרפואת יהודה בן סופיה ורבקה בת מתוקה, ולהבדיל - לע"ג שאול ג'ורג' בן גרציה, רחל בת מסעודה, חזי דליה בת רחל, יהודית אודט בת סופיה, חיים ציון בן נחמה, יום טוב בן מתוקה תואה, רוזה בת אמה חביבה, נועם נומי בן צופיה, יעקב בן בת-שבע ת.נ.צ.ב.ה.**